

For sen indgivet anmodning om dagpengerefusion

FOB nr. 86.148

Et amtsankenævn havde afslået at bortse fra, at en anmodning om dagpengerefusion ikke var indgivet rettidigt (senest 6 måneder efter fødslen).

Efter at have indhentet en udtalelse fra sikringsstyrelsen, hvoraf det bl.a. fremgik, at den nævnte frist agtedes forlænget til 9 måneder, og at der efter de gældende regler var mulighed for at dispensere i et tilfælde som det foreliggende, henstillede ombudsmanden til amtsankenævnet at undergive sagen en fornyet overvejelse.

(J. nr. 1986-309-042).

Advokat A klagede over, at amtsankenævnet for Vestsjællands amt i skrivelse af 19. december 1985 havde tiltrådt et afslag fra det sociale udvalg i Slagelse kommune på en anmodning fra ham om at bortse fra fristen på 6 måneder i § 2, stk. 3, i sikringsstyrelsens bekendtgørelse nr. 488 af 17. oktober 1980 om arbejdsgiveres pligt til at anmelde fravær for lønmodtagere med løn under sygdom samt om anmeldelse af krav om udbetaling af dagpenge (refusion) til arbejdsgivere (ændret ved bekendtgørelse nr. 25 af 17. januar 1983), jfr. samme bestemmelses stk. 4.

Advokat A anførte, at advokatfirmaet hidtil havde fulgt den praksis »ved anmeldelse af krav på refusion i forbindelse med barselsorlov at foretage den pågældende anmeldelse og begæring i een arbejdsgang i forbindelse med den pågældendes genoptagelse af arbejdet og udbetaling af den løn, der vedrører den sidste del af barselsorlovsperioden«. Advokaten pegede på, at denne fremgangsmåde også var praktisk for socialforvaltningen, der kun modtager en samlet henvendelse om refusion. Advokaten anførte endvidere, at det forekom inkonsekvent, at 6 måneders fristen, der havde været uændret siden 1980, ikke var blevet forlænget i forbindelse med den forlængelse af barselsorloven, der havde fundet sted. Fristen, der oprindeligt var rummelig, indebar nu, at den fremgangsmåde, som advokatfirmaet havde fulgt, kun kunne praktiseres under stærkt tidspres, og advokaten pegede på, at fristen kunne medføre, at refusionskrav vedrørende den sidste lønperiode bliver prækluderet, før lønnen var udbetalt.

I en skrivelse af 29. september 1986 til sikringsstyrelsen anførte ombudsmanden bl.a.

følgende:

» ...

I anledning af advokatens klage anmodede jeg i skrivelse af 6. marts 1986 amtsankenævnet for Vestsjællands amt og det sociale udvalg i Slagelse kommune om udtalelser i anledning af klagen og om en redegørelse for prak-

sis efter bestemmelsen i § 2, stk. 4, nr. 3, i sikringsstyrelsens bekendtgørelse nr. 488 af 17. oktober 1980.

Jeg har herefter modtaget udtalelser af 21. marts og 15. april 1986 fra social- og sundhedsforvaltningen i Slagelse kommune og amtsankenævnet for Vestsjællands amt samt sagens akter. Som det fremgår af udtalelserne, har amtsankenævnet kun haft et meget begrænset antal dispensationssager efter den nævnte bestemmelse.

Forinden jeg tager stilling til advokatens klage over amtsankenævnets afgørelse, finder jeg det rettest at sende hans skrivelse af 4. marts 1986 samt sagens øvrige akter til sikringsstyrelsen, idet jeg anmoder om en udtalelse i anledning af det, advokaten har anført. I det omfang sikringsstyrelsen har kendskab til praksis med hensyn til anvendelsen af bestemmelsen i § 2, stk. 4, nr. 3, i bekendtgørelsen fra 1980, beder jeg sikringsstyrelsen redegøre herfor. Jeg beder endvidere styrelsen oplyse, om der har været overvejelser om at forlænge fristen i bekendtgørelsens § 2, stk. 3, under hensyn til den forlængede barselsorlov. I bekræftende fald beder jeg styrelsen oplyse årsagen til, at en forlængelse af anmeldelsesfristen ikke blev gennemført. Jeg beder endelig styrelsen oplyse, om styrelsen er bekendt med andre lignende sager som den foreliggende, om der er dispenseret i disse tilfælde, og om styrelsen vil være indstillet på nu at søge gennemført en forlængelse af fristen.

...«

Sikringsstyrelsen afgav i skrivelse af 5. november 1986 en udtalelse om sagen. Det fremgik af udtalelsen, at sikringsstyrelsen, efter at barselsperioden ved lov nr. 572 af 7. december 1983 blev udvidet til 24 uger efter fødslen, havde konstateret, at der var behov for »en længere frist med henblik på de forholdsvis sjældne tilfælde, hvor en arbejdsgiver har udbetalt løn under hele barselsorlovsperioden på 24 uger efter fødslen og først anmelder sit samlede refusionskrav, efter at lønmodtageren har genoptaget arbejdet«. Der var derfor fremsat lovforslag om at forlænge fristen i dagpengelovens § 37, 1. pkt., fra 6 måneder til 9 måneder, og sikringsstyrelsen havde på baggrund heraf i sinde tilsvarende at ændre fristen i § 2, stk. 3, i den før nævnte bekendtgørelse.

Under henvisning hertil og til, at sikringsstyrelsen havde anført, at dispensationsbestemmelsen i § 2, stk. 4, nr. 3, i den ovennævnte bekendtgørelse fra 1980 efter styrelsens opfattelse gav mulighed for at dispensere i det foreliggende tilfælde, henstillede ombudsmanden i en skrivelse af 21. november 1986 til amtsankenævnet at undergive sagen en fornyet overvejelse. Ombudsmanden pegede i den forbindelse på, at de erfaringer, der havde udmøntet sig i den påtænkte ændring af de her omhandlede regler, med vægt talte for, at der blev givet dispensation i det foreliggende tilfælde.

I skrivelse af 17. december 1986 meddelte amtsankenævnet for Vestsjællands amt ombudsmanden, at nævnet havde truffet afgørelse om at se bort fra, at anmodningen om dagpengerefusion ikke var indgivet rettidigt.

Ombudsmanden meddelte amtsankenævnet for Vestsjællands amt, at han havde taget det oplyste til efterretning.

Ved bekendtgørelse nr. 953 af 29. december 1986 (§ 2, stk. 3) blev den i sagen omhandlede anmeldelsesfrist forlænget til 9 måneder.